

[Lembourn.]

sig er så stærk, at vi ville få langt større tilmelding, hvis u-landshjælpen blev fremlagt på et mere nationalt og bredt plan, end det er gjort hidtil.

Det er rigtigt, at der må stilles store krav til de unge. Det er uhyre vigtigt, at de forstår det kulturmønster, de rejser ud til; men det er vel netop karakteristisk for den unge aldersklasse, at den er åndeligt smidig nok til at kunne leve sig ind i andre folkeslags leveform. I den alder har man ikke familieforpligtelser, og der er også et andet moment, som man skal lægge mærke til: i u-landene er over halvdelen af den nuværende befolkning under 25 år. Måske netop derfor er der en kontaktmulighed, hvis man satser på de unge.

Den højtærede udenrigsminister siger, at det er ikke idealisme, der er brug for. (Udenrigsministeren [Per Hækkerup]: Det er ikke nok, sagde jeg!). Vel, det er ikke nok; men der er også brug for idealisme. Måske drives netop dette arbejde i høj grad af en idealistisk indstilling. Det er rigtigt, at man først og fremmest har brug for unge, der har en teknisk kunnen, de kan give videre, men der er ikke noget i vejen for, at også studenter, seminarister, unge, som ikke er landbrugsmæssigt eller industrielt uddannet, kan gøre en indsats. Når man ser på fordelingen af de frivillige, der i øjeblikket sendes ud fra Danmark, er der underbemåning med hensyn til de alment uddannede. Netop for at kunne sende lærere ud til den første skoleuddannelse har man måske i langt højere grad brug for studenter og seminarister.

Det er fuldkommen rigtigt, at man i de såkaldte u-lande har en kultur. I mange af dem har man en kultur, der er langt ældre end vor. Det er også rigtigt, at vi ikke skal føle os overlegne — jeg håber heller ikke, at man af min indledning fik nogen fornemmelse af, at jeg betragter den hvide mand som overlegen — men man kan ikke komme uden om, at vi er teknisk overlegne. Det er det, der er brug for i øjeblikket.

Folk fra UNICEF og andre internationale organisationer kommer ud til indiske landsbyer og kan tilbyde traktorer, gødning og mange andre former for materiel indsats, men befolkningen vil ikke modtage det.

Hvorfor vil den ikke det? Fordi det kan bryde det kulturmønster ned, som eksisterer i landsbyen, det kastevæsen og den patriarkalisme, som de indiske bønder lever på. De tør ikke modtage det, for de lever på et eksistensminimum og er angst for, at den mindste forandring kan bringe dem under sultegrænsen. Mødet i mange af disse indiske landsbyer mellem vore udsendinge og de indiske bønder rejser derfor ikke så meget spørgsmålet om at have råd, om at have traktorer til rådighed o. s. v., som det rejser spørgsmålet om at skabe tillid til, at vi ikke vil ødelægge deres kulturmønster. Kan man da tænke sig, at denne hjælp kan gives, uden at vi ødelægger kulturmønstret? Det ved jeg ikke. Men hvis vi skal finde ud af det, må et menneske fra vor kulturkreds blive i landsbyen og prøve at opsuge i sig det mønster, disse mennesker lever under, og derefter finde ud af, hvorledes vi kan give teknisk hjælp. Sådan som det er i øjeblikket, er der nemlig mange, mange steder, vi ikke kan give den.

Desværre fik jeg ikke noget direkte svar på, hvorledes den højtærede udenrigsminister ser på spørgsmålet om en fælles nordisk indsats. Jeg ville være glad for, om han ville redegøre lidt nærmere for det. Jeg er af den opfattelse, at vi skal tage fat på denne fælles nordiske indsats nu, inden de tre lande hver for sig kommer til at lægge sig fast på deres egne ordninger. Tiden er måske inde til at tage en fælles drøftelse, inden man får opbygget alt for gennemarbejdede organisationer.

Skandinavien har på dette område en chance, som intet andet land eller område i verden har. Vi er den eneste del af Vesteuropa — i virkeligheden den eneste del af jordens samfund — som har løst vort eget fattigdomsproblem, som ikke har en belastende fortid, og som ikke kan mistænkes for stormagtsinteresser. Dertil kommer yderligere, at vi ikke har de store kapitaler til rådighed, som Frankrig, Tyskland, England og Amerika kan bringe frem og give videre. Vi kan altså ikke yde nogen særlig stor indsats på det økonomiske område, men vi kan yde en indsats på det menneskelige. Det er derfor helt afgørende, at vi satser på netop dette. Vi har kun 20, 25 eller måske 30 år tilbage. Jeg er overbevist om,